

HGGunnink, gehouden te Dalfsen, 09.08.2020

Votum + zegengroet

Psalm 62:1,2,3

Tien Woorden

Psalm 119:10,11,12

Gebed

Gezang 14:3,4

Lezen Kolossenzen 1:9-20

Tekst **KOLOSSENZEN 1:21-23**

Bediening van het Woord

Gezang 15:1,2

Gebed

Psalm 62:4,5,6

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

‘De suikerbieten die staan d’r goed voor. De opbrengst van de wintertarwe die was best.

En we hebben al vier keer gemaaid.’

Als een enthousiaste boer zo tegen u praat, hoe is dan uw reactie?

Zegt u dan van, ‘nou, en? L.B.’¹

Of zegt u, ‘dat is mooi, geweldig zeg!’

Grootse dingen heeft de apostel in vers 15-20 geschreven over de Heere Christus.

Hij, die het heelal in Zijn macht heeft!

Hij, het Hoofd van de gemeente!

Zulke verzen.

Zegt u, ‘ja, geweldig!’? Of zegt u, ‘nou, en? Lekker belangrijk.’

Het komt er juist telkens weer op aan: wat werkt het bij u uit?

Het is nooit alleen maar: ‘we hebben het weer gelezen, we hebben het gehoord.’

Maar het is van, ‘wat doet het?’

In onze tekst verbindt de apostel Paulus, dat grootse van Christus, met die mensen daar in Kolosse. En met de mensen hier. Met de mensen waar maar gemeenten van Christus zijn.

Ik wil u het Woord van de Heere bedienen onder het thema:

DIE Christus heeft het goed gemaakt tussen God en jullie

1) Hij zag Gods vijanden

2) Hij gaf zijn leven

3) Hij wil uw volhouden

¹ L.B. = ‘Lekker Belangrijk’ (taal van de jeugd)

1) En **jullie**, met nadruk (we lezen dan altijd 'u', maar het zijn hier die mensen daar in Kolosse), en **jullie**, leden van de gemeente, het eigendom van Christus, van díe Christus, jullie heeft Hij nu verzoend.

Da's een beetje een bijzonder woord.

Verzoend, verzoening.

Echt zo'n Bijbels woord waarvan je de betekenis goed moet kennen, net als van andere woorden. Bijvoorbeeld rechtvaardiging, en verheerlijking.

En nou is verzoening niet al te moeilijk. Want daar hoort iedereen meteen het woordje, 'zoen' in. Dan zeggen wij, denk ik, eerder 'kus' of 'smok', of nog wat anders.

Maar iedereen weet wat het is, een 'zoen'.

Je zoent, je kust iemand van wie je houdt.

Vader kust, zoent moeder. En dat doet hij op een speciale manier, als hij een keer ruzie met haar gehad heeft. Ja, ook dat komt wel eens voor.

Maar als het dan uitgepraat is, dan 'zoenen ze het af'. En dan is het tussen hen weer helemaal goed.

Verzoening in de Bijbel, dat is: het is met Gód weer goed.

Júllie zijn nu verzoend, schrijft Paulus.

Nu, nadat het Evangelie door Epafras verkondigd is, en nadat de Heilige Geest in dat Evangelie geloof gewerkt heeft.

Zodat jullie 'ja' zeiden. 'Ja!' Of eerder nog: 'ja, ja, wij zijn van onszelf misdadigers.

Máár, God heeft Zijn Zoon gestuurd, ook voor ons!

Ja, die Christus, Die heeft het goed gemaakt. Ja, wat is dat heerlijk. Ja, we zijn er bijna ondersteboven van.'

Want moet je die tegenstelling zien. Voordat wij dat Evangelie kenden, waren wij vervreemd. Namelijk, vervreemd van God. Leefden wij op afstand van Hem, terwijl Hij alle recht op ons had, en heeft.

Vervreemd. Dat woord komt vaker in de Bijbel, bijvoorbeeld in Efeze 4, dan heeft Paulus het over de heidenen met hun zin**loze**, verduisterde kijk op alles.

Dan zegt hij ook: vervreemd van het leven, dat God geeft.

Je hebt daar dan niks mee. Je bent niet gericht op God.

Dan is het gevolg daarvan, zoals het in Efeze staat, je wordt dan losbandig, wetteloos, dwars, anarchistisch, of hoe je het verder ook maar noemen wilt.

Je kunt ook terugdenken aan vers 13 in hoofdstuk 1, 'in de macht van het duister'.

Dan weet u dat dat betekent, dat je dan onderworpen bent aan de satan en zijn engelen.

En als het duister is om je heen, dan zie je niks, maar je kunt ook niks.

Ze waren los van God, tegen God in.

Het maakt eigenlijk niet zoveel, dat Kolosse van toen, met het Nederland van nu.

Ik weet niet wat voor idee u hebt van mensen in die tijd.

Kijk, zo primitief waren ze allemaal niet. Maar in hun denken en leven, als ze dan los van God waren. Zeg maar: alles kon, en alles gebeurde wat God juist verboden had.

Men deed ook toen aan hoererij, aan euthanasie, aan abortus, aan ...

En de haat tegen elkaar was groot, als je niet bij je clubje hoorde, dan stond je erbuiten. En op allerlei manieren kwam dat aan de orde.

Alle geboden aan de kant, gewoon doen wat je zelf wilt, dat is dan niet een kwestie van, die mensen die stonden er neutraal in.

Dat kun je in Nederland ook niet zeggen.

Wie niet van harte in Christus gelooft, die staat niet neutraal in het leven.

Maar die is een vijand van God.

En het komt niet altijd eruit. Maar als puntje bij paaltje komt, zul je dat merken.

Geen God, geen Heer.

Paulus geeft dat ook aan in onze tekst, dat, -dáár toen, hier nu-, dat leidt tot slechte daden, tot verdorven gedrag.

En dat is dan in Kolosse heel gewoon, voordat het Evangelie er komt. Dan weten ze toch niet beter.

Ze worden zich er pas van bewust, als dat Evangelie klinkt.

Dán pas kunnen oren en harten opengaan.

Dán pas, is daar die verandering van, 'nou, en?' naar, 'GEWELDIG!'

Dan pas, die verandering: vijanden van God → verzoend mét God!

Toorn van God → eeuwig leven mét God.

Dit is een prachtig vers broeders en zusters, 'ja, jullie heeft Hij, die Christus, in de goede verhouding met God gebracht.'

Alleen, nou kan het toch zo zijn, dat u hier zit, en denkt van, 'nou, en? Want, dit heeft niks met mij te maken. Ik ben niet, vanuit de wereld, naar God toegebracht. Ik heb niet zo'n wonder van verzoening meegemaakt, als die heidenen daar in Kolosse. Ik ben geboren in een gezin, -en ik ben er nog altijd dankbaar voor-, waar God het voor het zeggen had, bij gelovige ouders.'

'Nou, en?' zou je kunnen reageren.

Totdat u...

En dat is echt een punt om, straks ook nog even over na te praten, als u daar gelegenheid voor hebt.

Geloof u, dat u van nature, naar onze eigen aard, wat onszelf betreft, dat wij óók liggen onder de toorn van God?

Vergelijk bijvoorbeeld het begin van het doopsformulier, waarin dat heel nadrukkelijk zo wordt neergezet: 'ook wij en onze kinderen **kunnen niet** in het rijk van God komen, op een vanzelfsprekende manier.'

Zo van, 'nou, wij horen er toch bij, wat is er met ons mis?'

Nee, juist dán wordt het zo gezegd: 'het kan niet'.

En die doop, die is verschrikkelijk nodig.

Die geeft aan: de onreinheid van onze ziel wordt ons voor ogen gesteld.

Juist een bondeling, iemand die van kind af aan in het verbond geboren is, die moet dat **leren** belijden, dat hij of zij **nóóit** vanuit zichzelf God zoekt.

Dat hij **nóóit** vanuit Zichzelf naar God toe wil. Dat daar **nóóit** op onze kracht, om zo te zeggen, die verbondenheid met Christus komt.

Als er één ding hier met nadruk staat, dan is het dit: **Hij** heeft de Kolossenzen in die goede verhouding met God gebracht.

Hij moet, maar Hij wil het ook, maar **Hij** moet dat ook met ons, en met onze kinderen doen, wat anders komt dat **niet** voor elkaar.

En als er iets ergs is, dan is het: niet verzoend zijn met God.

Want dan blijft die toorn. En dan is daar uiteindelijk het eeuwig oordeel.

Daarom, broeders en zusters, als je nog even terugdenkt aan die verzen 15-20, over **díe** Christus, verbindt daar dan het volgende aan, van vers 21 en verder.

Hij, **díe** grote, die geweldige Christus, **Hij** maakt het goed met God!

Hém zij alle lof!

2) En dan komt dat in het tweede punt nog verder aan de orde.

Want, **Hij heeft het goed gemaakt tussen God en jullie, díe Christus. Want Hij gaf Zijn leven.**

En Paulus zegt dat even heel kort, maar daarom niet minder belangrijk.

Op welke manier is dat nu gegaan? Dat goedmaken, tussen de Heilige God en misdadigers?

Dan horen wij dat Paulus als het ware verder gaat, waar hij net gebleven was.

En nog een keer: **DIE** Christus, gemeente in Kolosse, gemeente in (Dalfsen), **die Christus!**

Halleluja, lof zij het **LAM!**

Hij nam onze zonden op Zich.

En dan staat het er in onze oren misschien wat vreemd, van, 'in het lichaam van Zijn vlees'.

Wat moet je daar nou bij denken?

'Vlees', dat heeft in de Bijbel vaak te maken met zondigheid en zonden. We kennen dat vanuit Galaten 5 wel, als het gaat over 'de werken van het vlees'. Dat is allemaal niet best, dat gaat tegen God in.

Maar daar gaat het hier niet over. Hier gaat het over vlees als: zwak, menselijk, sterfelijk. Hij gaf Zijn menselijke lichaam. Het sterfelijke lichaam werd aan die paal vastgetimmerd. Met dat zwakke lichaam leed Hij.

Omdat het alleen **zó** klopte, met het recht van God.

De mens die gezondigd had, die mens **moet** sterven.

Hij gaf Zijn leven, tot een volkomen verzoening.

Of, zoals in vers 15 al door Paulus geschreven was, 'wij hebben de verlossing door Zijn

bloed, de vergeving van onze opstandigheden'.

U weet dat -ik denk de meesten van u-, vanaf dat u kind was.

En dan is zo'n vers, vers 22, dat kan ook zo makkelijk worden tot: 'dat weten wij wel dominee, nou en?'

Wat is het van belang, dat we er altijd weer bij bepaald worden.

Zijn dood.

En dat is niet niks. Dat is de dood van de Zoon van God. Van zo grote waarde!

Denk maar aan de Dordtse Leerregels, hoofdstuk II. Zijn sterven heeft God willen gebruiken, voor dat verzoenen van mensen in Kolosse. Van mensen in ... (Dalfsen en omstreken).

Want altijd weer, bloed moet vloeien.

Zo erg, zo ernstig, waren die misdaden.

En die geweldige Christus, die gaat zover, dat Hij de plaats inneemt van de vijand en tegenstander van God.

Hét offer, in de plaats van de schuldige.

Even een zijspootje. Denkt u nu, -en anders help ik u erbij om te gaan denken-, denkt u nu ook: 'laten we stevig bidden: Geve de Heere ons, dat wij ook binnenkort, als gemeente weer samen, die Christus, en Zijn dood kunnen gedenken? Om ons door Hem te laten beheersen?'

Hoe, hoe erg vindt u het, dat zoveel maanden lang, dat dat avondmaal niet gehouden is.

En als je zegt van, 'ja, maar de Heere wil het', dat je dan zoekt naar mogelijkheden.

Als je zegt: 'en de Heere gebiedt het', dat je Hem ook vraagt, 'open weer de weg dat het kan'.

Dat was het zijspootje.

Terug naar het hoofdspoor.

Paulus schrijft, aan die mensen in Kolosse, die hij niet kent.

En hij schrijft onder de leiding van de Heilige Geest.

Dankzij Hem, dankzij die Christus, mogen jullie nu priesters zijn, die hun leven als dankoffer aan God brengen.

'Christus, Uw verzoenend sterven, is het rustpunt van ons hart.'

Zeker.

Maar je mag ook zeggen: 'Christus, laat Uw verzoenend sterven, het wonder werken in ons leven, dat wij onderweg, dat wij op deze aarde, zo leven, dat wij heilig zijn voor U.'

Dat is de bedoeling van die verzoening.

Dat is niet alleen maar: het is goed, dus kunnen we onze gang gaan, prachtig mooi, komt altijd goed! Vrede, vrede, geen gevaar meer.

Nee, het is juist, óm dan nu dat offer te brengen, heilig!

Dan zal het op deze aarde altijd gebrekkig zijn, daarom ook weer dat avondmaal, en daarom weer **die** Christus.

En eens komt het moment, dan is het zonder probleem. Op Gods tijd. Heilig.

En smetteloos, dat is ook zo'n formulering die bij het offer mag horen.
Zonder gebrek, kun je ook zeggen.

U weet wel, als er in het Oude Testament een offerdier gebracht moest worden, dan kon je niet aankomen met een dier waarvan je zei, 'wel een poot gebroken, en sukkelt wat voort enzo, maar ik kan er zelf niks mee, kan het wel aan de Heere kwijt.'

U weet wat de profeten daarvan gezegd hebben.

Nee, smetteloos, perfect, zonder gebrek.

En zo, zo mag de gelovige, als volmaakt gezien worden, dankzij die Christus.

En dan is het hier nog als volmaakt gezien, terwijl we het niet zijn.

Maar eens komt die dag! Volmaakt God dienen.

En Paulus noemt er nog een derde punt bij, dat we niet meer te beschuldigen zijn, om wat voor reden dan ook, omdat we onberispelijk zijn.

Ja, de kinderen die zitten hier ook. En heeft papa vanmorgen al gezegd van, 'hé, denk er om, zo wil ik dat niet!'

Nee, sommige kinderen zijn heel erg lief altijd.

Maar heel vaak, dan moet papa wel wat zeggen, of mama.

'Eheheheh, pas erop!'

Niet meer te beschuldigen? Wij kunnen het ons op deze aarde niet voorstellen.

Maar, onberispelijk zijn, omdat Christus ALLE schuld, die er zolang wij leven echt is, heeft overgenomen. En dan ben je er vrij van.

Zo zál het zijn.

En zolang het nog niet zo is, mogen wij, en moeten wij, dag in dag uit, onze toevlucht nemen tot **die** Christus, die geweldige Christus, Hoofd van Zijn gemeente.

Hij, die het goed gemaakt heeft.

En dan hier al bezig zijn, om die Drie-enige God, eeuwig te loven.

3) Zo kom ik bij het derde. **Die Christus heeft het goed gemaakt tussen God en jullie, Hij wil dat jullie volhouden.**

Eigenlijk, broeders en zusters, zit Paulus nog in de voorbede, vanaf vers 9.

En zoals Paulus bidt, zo mag een gemeente van Christus dat ook altijd doen, en blijven doen.

Wat is dat een zegen, -ouders die doen dat voor hun kinderen, broers en zussen doen dat voor elkaar, familieleden, mensen die elkaar kennen-, altijd weer dat, elkaar aan de Heere opdragen, 'wilt U het in ons werken, dat we doorgaan met het geloof, dat we volhouden in het geloof'.

'En dat we niet, -want dat komt verder in die brief aan de Kolossenzen ook nog aan de

orde-, en dat we niet de kant opgaan van de dwaling. En van al die lering, die niet spoort met de Heilige Schriften.'

Als je daar in je nabije omgeving mee te maken hebt, dan is dat een voortdurend gebed. Ook een vurig gebed. 'O, Heere...'

Want blijven in het geloof, is immers **nooit** vanzelf.

En altijd bij dat bidden, hoort ook het werken, om je te laten gezeggen, door dat Woord van de Heilige Geest, en door de Geest van dat heilig Woord.

En dan gebruikt Paulus in de laatste vers van onze tekst, een woord wat drie keer te maken heeft met de bouw. Daar weet u hier in Dalfsen alles van. Dan is het wel geen bouw, maar herbouw.

Maar wat is van belang?

Een stevig fundament. En dat het stabiel en vast staat. En dat het niet schudt en schokt. Dat zijn die drie dingen, die voor de mensen in Kolosse heel dichtbij kwamen, want in Kolosse waren ze gewend aan aardbevingen. Daar wisten ze alles van. Die stad Kolosse is tenslotte, een poosje na deze brief, totaal verwoest vanwege een enorme aardbeving.

Dan zal in Dalfsen dat aardbeving-gebeuren niet zo sterk zijn.

In Groningen weten we er een klein beetje van.

Maar als je op een schommel zit, en de palen die zitten niet goed in de grond, dan wordt het ook al een beetje gevaarlijk, want dan kan die schommel op den duur zomaar omvallen.

Drie dingen: stevig fundament, stabiel of vast, niet schudden of schokken.

Want als je de hoop van het Evangelie, -daar heeft Paulus het in het begin van de brief ook al over gehad-, als je die hoop verwisselt voor iets anders, dan wordt het dikke ellende.

Vindt u het ook opvallend, broeders en zusters, dat Paulus daar metéén in zijn brief aan die gemeente over begint?

Daar wacht hij niet mee totdat ze eerst eens een keer hun 100-jarig bestaan gevierd hebben. Maar dat is blijkbaar nodig om dat ogenblikkelijk aan de orde te stellen.

Als de hoop van het Evangelie niet meer het fundament is, dan zakt het allemaal heel gauw in mekaar.

Terwijl het goede nieuws van het Evangelie bedoeld is voor nu, voor straks, voor altijd, voor ... eeuwig!

Vasthouden, volhouden, doorgaan, blijven bij!

Het is toch zo, dat elke gemeente van Christus wordt aangevallen en aangevochten, door de satan en degenen die satan volgen.

Hoeveel is het al niet zichtbaar geweest. In de kerkgeschiedenis vroeger. En in de

geschiedenis van de kerk tegenwoordig.

Als dwaling het binnen de gemeente voor het zeggen krijgt, dan is het vaak binnen één generatie bekeken, met zo'n gemeente.

Want dan is er geen vastigheid meer. En als de vastigheid weg is, dan is de veiligheid ook weg.

Maar JULLIE, schrijft Paulus, aan Kolosse, aan ... (Dalfsen en omstreken), jullie hebben naar het Evangelie geluisterd. Naar dat Evangelie dat van belang voor de hele schepping.

Jullie hebben ernaar geluisterd.

De barmhartigheid van God voor zondaren, die is op zoveel plekken op aarde, maar ook bij jullie bekend geworden.

En door jullie geloofd.

Paulus is erbij ingeschakeld, om het ze op het hart te binden!

Die Christus, Die het goed gemaakt heeft.

HOU VAST!

HOU VOL!

AMEN